

1911-03-07

AFSENDER

Stefan Sinding

MODTAGER

Carl Jacobsen

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
København

Modtagersted:
København

Arkivplacering:
Glyptotekets Arkiv

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

Potsdam Privatst. 121 B Berlin W. J. 3. 11.!

Kjære Jacoben.

J. skulde ikke holde af Danmark.
Det land, hvor j. har fundet et hjem i alle
dessa mange Aar, hvor hele min Livsvirk-
somhed af nogen Betydning ligger, hvor j. har
fundet idelhelstøttet Muligheden for at
kunne leve for min Kunst, takket være Dem.
Her saa utaknemmelig er j. ikke og heller ikke
saa dum eller utros. Men j. har fundet det rig-
tigt nu for mig. Altså at gaa til Paris, fordi j.
finder, at det er en indbyrdes Dy, hvor j. haaber
at kunne holde min kunstneriske Livskraft læn-
ge vedlige, om da j. er gammel og ikke kan på-
regne at kunne saa mange Aar længe at arbejde
kraftigt i - og hvor j. kan finde den Haandværks-
hjælp, j. finder nødvendigt. J. har jo set, hvor ilde
det er at sende sine Arbejder til Carrara og lade
dem der handlede tilhænge. I Paris kan j. se
over hvert Marmorstykke, der gøres i mine Statuer.
J. skulde ikke slukke Danmark! Altså, da det
er godt, og Folket er godt, og det vil vistnok blive
det samme mærkelige, aandeligt overlegne
Folk, det altid har været. Men landet - eller rettere
Kjæmpehavet og menneskene er uendelig Periode, og
j. er ikke ung nok til at vente på Aargangen

2 Der ligger en Raskhed deroppe i denne Tid og
undergraver alt, som rager lidt over det almin-
delige, forgifter det og sundere det ned, hvor det kan.
Og disse giftige, misundelige, rase Hæder har valgt
sig saa store og magtige og fede, at de for en Tid
har tagt Magten fra alle de Andre. De holder sig
saa vist ikke lange, men for lange for mig. J. anser
det usundt, ja forlister for mig at leve imellem dem,
og derfor vil jeg afsie for dem - en Tid. Det pine
mig, er mig mest bydeligt at se dem Raskhed, hvor den
chambran Ræpatteler af, hvad jeg føler Arbidighed, ja
Omfrygt for. Altså, jeg har set de Arbidere, de har
provet at give dem. Og det ment af alt har fyldt
mig med et forvirret Raseri. J. kan jeg ikke sty-
te løs paa dem og elsk dem ikke, som jeg vilde,
fordi de henpætt og sparker dem Mand, jeg føler den
store Arbidighed og Angivelighed for. Jeg har ligget søn-
løs Nat efter Nat, Nat efter Nat i Fortvivlelse. Det
tager Modet fra mig. Jeg tør ikke leve oppe i det.
De Jacoben, de er en gammel Døve, med Modet
og Tanterne og Kløven i fuld Kraft endnu. J.
-- ja, en de, de paa den Skalde og den Ryg, saa
bred som et Fjeld. Men husk paa, at jeg er en lille
Tynd, spinkel Mand. Jeg har saameget kunnet
holde mangen en Storm ud jeg oppe, og jeg er sig
nok oppe endnu, men jeg vil dog klappe, vi nu
nu lidt forrige gøre med mig selv, vil ikke slide
misundeligt paa mig. Den som skal shake den
fineste Kunst, tror jeg lidt efter lidt bliver omfrygtet

Men jⁱ vil ikke tænke paa alt det onde. Naar reiser jⁱ
smakke til Paris i jⁱen, og saa skal jⁱ arhinde, det skal
nok bliu godt. Her i Berlin er jⁱ heller ikke det ret-
te Sted. De gjæde Berlin med saamaan ikke det Gode,
der skal jⁱen mig, men - praisiok er jⁱ aosten ens.
Ludvigsmark med bratalt, og man kan jⁱ nok se det
under Overfladen. Der var en Tid her, hvor jⁱ agter, der
i Kunstene begynde at komme noget fint op. Nu agter
jⁱ det der ud, som der alt er begyndt en Tilbagegang.
I Rhetorikbegynde er althing en "Skil." De her det forrest.

men end vore hjemme gaa. En afkøret, hjælp
lois imitation af Archaisme, saakaldt Imitation
i Tide og Urtide. Her saa jo falden Dag en "Karitas",
egyptiens, et, need to Din og Dyrer, siddende
faldet som min "Madr Jord" i sort Marmor. Ja, men
i Madr Jord skid som to Marmor. "Karitas" skulde vel
være det omme, faldet fuldende, der paaer ikke en
stør Imitation. Jo synes Paul Dubois "Karitas" er
derlig og lige derlig den Dag idag, skjønt det er man.
Ja, siden den blev gjort. Det samme synes jo om
Michel Angles Madonna, saa nægt; hun gaa er.

Hvor det foretager er skjønt og trist, saa hurtigt Kunst
sætte glemmes, de står op. Paul Dubois synes ikke
med mere i Paris, glemte. Talquiere ligedan og alle
dies store, Marmor, som gjorde saa udmærkede
Kunstværker. Paris er glemte. Men jo ved en,
saa er trofast. Det er samme Brygger Jacobsen, og
det en praktisk Trækar. De leverer Kunstværker,
nu i Sten og Bronze, saa kan jo Marmorerne gaa
gennem Tidernes Løb og hvide paa, hvad de har
gjort af at hvide.

Da jo var nede i Paris nu lidt, saa jo intet nyt,
jo syntes var videt vand. Det eneste var Bouchards
Architekt, som nu er kommen i Sten i det nye Kaa-
anlæg bag Gambetta Monument, der står op
"Kaisers Søn" af Lantowski og hans "Architektur", som
jo ikke finder saa god som "Kaisers Søn".

Her i Berlin har vi ²⁰⁰² netop fundet. Her ⁵
er det saa kolossalt altsammen. Tyskerne
har ikke megen Evne for det Graciose, i det Hede-
teget, og ved bestandig at arbejde med disse
ulygve Skikkelser bliver de plumper haardt i sin
Fantasi og Udfordring. Det eneste graciøse Arbei-
de, jeg har set her, er Walter Schatts Brøns med
de tre Damske, som jeg sendte dem Fotografier af
i Spanien. Siden Schadow synes jeg det er godt for
Loven her. "Mormonerne" er skidegodt her. Den Skag
Ond kan være farlige og vildesteude nat, naar de be-
ger i Tide og Urtide. I Skag hørte man sent og tid-
ligt Tale om "Guinier", saa deroppe truede de, at de
var Guinier altsammen. I Danmark græsser Ar-
det "Kultur". Javist har Danmark en ret enindvæn-
melig Kultur, men de har ogsaa en god Flak Boller
denne, saa grove man kan tænke sig.
De vover ikke paa Træer hverken Guinierne eller
den rigtig fine Danmælle. For nogle Aar siden
var ogsaa det "Guinier" paa Møde her. (Nu er Skil-
leiet Møde, det er ligesom med Russelbuxerne
i Paris) Naar de bare kunde give noget rigtig
hængende, helst mystiske, ^{da det saa var det som Wass} saa var det ganske
Naar jeg ser paa, hvad de har holdt sig gjennem
Tidene, synes jeg ikke det usunde (undvunden per-
verse) staa som det bedste, men netop det sande
naturlige, det som er gjort uden Hokusfakus naturligt
fjelt

Men her sidder jeg og filosoferer ihedende at
snore paa Dens Brev: 6

Jarvisit maa nu først "Elkovsgruppen"
og Hansens Monument gøres færdigt. Relieffet
til dette Monument holder jeg paa med her,
samtidig bliver Figuren lagt op, lagt an
for mig i Paris, saa jeg kan tage fat paa
den, strax jeg kommer, jeg har ingen Angst
at jeg ikke at faa dette færdigt til 1ste
Septembris og afleveret. "Elkov" (som ikke
er den samme som "Mai") har jeg arbejdet
paa derhjemme med Pedersens Dams Hjælp,
men jeg maa have en bedre Medhjælper. Som
jeg skrev til Dem eller kanske sagde jeg det,
vil jeg strax jeg nu kommer til Paris, lade
denne Gruppe komme ned til mig. Jeg har
en udmærket Marmorhugger, som skal hjælpe
mig med den, saa hurtigt som muligt
skal de faa den. De kan vide, hvor jeg
selv er uhykkelig over at den lange Tid. Der
erindrer har været mig en stem Mænd.

7
Det eneste Exemplar af "Hansen"
er det, som Glyptoteket eier. Ja,
det vilde være mig en Glæde at give
den i Marmor. De husker jo nok,
at jeg vilde slaa den istykker, da De
fik den. Og De havde Ret. Havde jeg
have haft den saa mange Gange til
at hindre mig i den Slags Executioner?
Ja, er jo nu, at den i denne Figur er
en ungdommelig Hefstighed, som har
et Vord, og de Feil jeg ser, kan lette-
lig rettes.

Pastors Medaille skal jeg saa skikke
nu.

Livsglæde er en Figur, jeg har gjort i
Elfenben og Bronze for min Ven Ginstenberg,
som i de sidste Aar har kjædet en hel Del
af mine Arbejder. Han vil vel nok nok,
men jeg tror nok, jeg saa dog til at kopie-
re den.

Saa er det "Natten". Jeg gjorde denne
Gruppe for mange Aar siden. Den fandt
jeg den var ganske bra - allis havde jeg ikke gjort

Weiss et Exemplar - men i Aarenes Løb⁸
er den bleven meget gudet. Jeg synes Mark-
et, Tanken i den er stor og alvorlig. "Nat-
ten" symboliseret ved et sovende Menneske-
par. Men jeg vil have mere Størhed i Grup-
pen uden at tabe Stilleheden og Omhedden
og Skjønheden. Side 35 er et Billede af en
af de mange Skisser, jeg har gjort (det er ik-
ke den første) til denne "Nat." Der synes jeg
jeg har fundet noget godt.

Mai er en Gruppe, jeg gjorde forrige Sommer.
Jeg stod en Dag og saa ud af Vinduet
uden paa den aabne Mark bag min Villa.
Der saa jeg det yndigste, gaarke unge Par
siddende sammen saadant, som jeg med det
samme skisserende efter dem, uden at de
saa mig. Jeg tror den var Marmaritz ved.

Ja, den som sad derhjemme hos Dem og
talte med Dem, som vi to saa ofte har talt
om Kunst sammen! Et Brev er ikke det. Nu
er jeg lang, dette Brev er alt for langt.

Piccola og jeg sender Dem vor kjærligste Hilsen
Deres kære Stephan Lindberg